

Μακριά

σου Χριστέ μου σκοτάδι και καθόλου ελπίδα,

και στο χάος τη θλίψη μόνο, την απέραντη είδα.

Απ' το απόλυτο φως της καρδιάς Σου, με μια μόνο ακτίνα

Κύριε και θεέ μου, φώτισε με να κάνω, το επόμενο βήμα.

Η ευχή στην καρδιά μου, ολοένα πληθαίνει

και η Παντάνασσα επίμονα, τη ματιά να θερμαίνει
στη μονή της τη θεία, που το φως μου έχεις δείξει
τι κι αν θέλει ο εχθρός μου, χίλια βόλια να ρίξει.

Στιγμιαία κι αν φεύγω, μες τον πόνο βουλιάζω,
μες το πέλαγος είμαι, βοήθα Χριστέ μου, κραυγάζω.
Η γλυκιά η μορφή σου Βηματάρισσα στο ναυάγιο, ελπίδα
και της προτεραίας ζωής μου της αναίτιας, το τέλος που είδα.

Παναγία κυρά μου, Δέσποινα και Παρθένα
φώτισέ με να κάνω ότι πρέπει για εσένα.
Απ' το χέρι μου πάρε την πυξίδα Εσφαγμένη
και με βλέμμα σου δείξε μου Συ, οδό αγιασμένη

Ω αρχή μα και τέλος και των πάντων αιτία
και του Άνακτος μάνα, των θνητών σωτηρία.
Φώτισε μου τις πράξεις, πλήρωσε μου το νου
Ανιφωνήτρια, άκου τα σύμπαντα για σένα βοούν.

Μακριά σου το πλήθος Παναγία Ελαιούσα με κανέναν ισούται
κι η ψυχή μου για εσένα, βασίλισσα, εις τα ουράνια υψούται.
Τα ωμοφόριό Σου Ελαιοβρύτισσα ρίξε και με σκέπη τη θεία
κράτησέ μου το χέρι, πανάχραντε να πηγαίνω στο φως, στην ευθεία.

Του Βατοπαιδίου η μάνδρα, κοίταξε πως στενάζει,

μα απ' τα χείλη το Δόξα σοι, κανένας δε βγάζει.

Βλέπε, φρούρει και σκέπει τα δικά σου παιδιά.

Σύ το μάννα το θείο και πάντα, Παραμυθία γλυκεία.

Του πατρός και ηγουμένου Πυροβολουθείσα, το κουράγιο κράτα μεγάλο.

Ο σταυρός ευλογία και η αγκαλιά σου Βατοπαίδα, προστασίας μουράγιο.

Φώτιζε το παιδί σου Ιωσήφ που συ μόνη, το κλειδί έχεις δώσει Αγγέλων Κυρία,

και τη μάνδρα σου από εχθρού πονηρού, φύλαττε, του σύμπαντος, Μεγίστη Αγία.

Μνάσων ο αρχαίος μαθητής